

Hvordan overleve som kristen i usunne menigheter?

Bjørn Roger Rasmussen (BRR) sin gamle blogg

Velkommen til min gamle blogg!

Denne bloggen blir ikke lengre oppdatert. Min nye blogg er tilgjengelig på adressen:

- <http://blogg.brr.no/>

KALENDER

FEBRUAR '12						
Ma	Ti	On	To	Fr	Lø	Sø
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				

SØK

ARKIVER

[Februar 2012](#)
[Januar 2012](#)
[Desember 2011](#)
[Nyere...](#)
[Eldre...](#)

KATEGORIER

- [bloggen](#)
- [foto](#)
- [ikt](#)
- [protest](#)
- [protest kristendom](#)
- [valg](#)

[Alle kategorier](#)

SYNDIKER DENNE BLOGGEN

 [RSS 0.91 feed](#)

HVORDAN OVERLEVE SOM KRISTEN I USUNNE MENIGHETER?

Skrevet av [Bjørn Roger Rasmussen](#) i [protest kristendom](#)
Onsdag - 04. november 2009

Hvordan ta vare på en sunn kristentro i et fellesskap som tapper en for krefter og energi? Der du er en giver av egne krefter og arbeidsinnsats, og ingen likevel ser deg som en hel person?

Hvordan unngår man å gå tom når en ikke blir satt pris på som et eget individ, men som medlem av en gruppe eller innsatsen? Når du selv er flink til å se andre og til å lytte, men ingen ser deg. Hvor lenge kan en make å gi, gi og gi når ingen gir noe tilbake og investerer i deg?

Hvilke visjoner og mål er det i menigheten når en ikke er opptatt av personer som blir holdt utenfor? Hvor er fokus?

Grunnene til å ramle utenfor eller føle seg ensomme i menigheten er mange. Grupper som kan ramle utenfor er f eks single, gifte som ikke har barn, barnløshet, handikappede, aleneforeldre, personer med avvikende Bibelsyn og personer litt nede på den sosiale rangstigen. Hvor er troen på Jesus i menigheter som kun dyrker den smale og vellykkede gruppa med personer som "passer inn"?

Hvem går til den som blir sittende alene på møtet eller under kirkekaffen? Hvem oppsøker den som slutter å gå i kirka? Hvem prater med og ikke om de som har en annen mening? Hvem eller hva bestemmer hva som skal til for å passe inn? Er det pengene, klærne, parfymelukt, såpe, arbeidsinnsats, Bibelsyn, jobben, vennekretsen eller familieforhold?

Hvem er oppriktig interessert i å bli kjent med meg, hele meg? Hvorfor er det ikke lov til å stille spørsmålstegn med hvordan ting blir gjort, satsningsområder, planer, mål, Bibelsyn, tro og tvil? Hva er det egentlig som binder oss sammen som kristne?

Hva skal jeg ha menigheten til, hvorfor skal jeg ha en menighet, når jeg føler at jeg blir "tråkket ned i gjørma" og tappet for all energi? Jeg trodde menighetene skulle løfte opp og gi energi tilbake. Jeg trodde det skulle være et fellesskap der en kunne lovprise, hente fram gleden i å se hverandre, bry oss om og løfte opp og fram.

Hvem har spurt meg i løpet av de siste årene hvordan jeg har det, både privat og som kristen? Hvem har invitert meg hjem på besøk? Hvem har brydd seg om mine meninger, tanker, kunnskaper og ideer? Hvem har spurt meg om jeg føler meg hjemme i menigheten?

Jeg er veldig takknemlig for venner og familie som jeg har utenfor menigheten. Uten disse hadde jeg aldri klart å være en som rekker ut armene for andre. Uten hjelpen utenfra hadde nok mitt hjerte blitt steinhardt og mine smil hadde stivnet.

I menigheten får jeg ikke utfolde meg som et helt menneske. Jeg føler at jeg holder på å kveles i menighetens liv, men fortsatt er det en liten flamme av tro igjen og et lite håp om at noen kan våkne opp og se uretten og den enkeltes verdi som menneske.

Dette innlegget har blitt skrevet for å bidra til å skape debatt og ettertanke rundt temaet psykososialt miljø. Alle som går i menighetssammenheng kan bidra til å forbedre miljøet. Det handler om å se den enkelte og vedkommendes verdi som menneske. Sannsynligvis er teamet like aktuelt innenfor landets frimenigheter som i kirka og på bedehuset.

Debatter og samtaler med både enkeltpersoner, på nettet og i andre media tyder på at det er relativt mange i dette land som ikke finner sin plass i menigheten. Dette bør bekymre oss kristne. Hva kan vi gjøre for å få flere med oss i menighetslivet samt beholde dem som allerede går der? Kanskje er det på tide å tenke mer på den enkeltes ve og vel enn å drukne oss selv i aktiviteter og møter?

Se også **andre innlegg (lenke) her i bloggen under kategori protest kristendom.**

Kommentarer (2) - Trackbacks (3)

Sist endret 06.12.2009 13:25

- [RSS 1.0 feed](#)
- [RSS 2.0 feed](#)
- [ATOM 0.3 feed](#)
- [ATOM 1.0 feed](#)
- [RSS 2.0 Kommentarer](#)

BLOGG-ADMINISTRASJON

[Åpne login-skjerm](#)

DRIVES AV

GOOGLE THE SITE

LINKER

[Åpne alle](#) | [Lukk alle](#)

- [BRR sine linker](#)
- [+ Blogger](#)
- [+ IKT og foto](#)
- [+ Lenkesider](#)
- [+ Lokalt Egersund](#)
- [+ Privat](#)

STATISTIKK

Siste artikkel: 11.07.2010 11:12
 120 artikler skrevet
 31 kommentarer
 220 besøkende denne måned
 8 besøkende i dag
 5 besøkende inne nå

Trackbacks

[Trackback URI til denne artikkel](#)

Meningsløst menighetsliv

Jeg har flere ganger her i bloggen tatt opp temaet menigheter og menighetsliv. Min påstand er at menighetene slettes ikke alltid er innrettet slik at alle som kaller seg kristne passer inn i der. På Verdidebatt.no har livet i menigheten, menigheten og dens

Weblog: Bjørn Roger Rasmussen (BRR) sin blogg

Tracked: Nov 07, 09:43

PingBack

Weblog: web.brr.no

Tracked: Jul 13, 15:04

PingBack

Weblog: web.brr.no

Tracked: Aug 18, 20:37

Kommentarer

Vis kommentarer som ([Lineær](#) | Trådet)

Lita - #1 - 06.10.2009 21:56 - ([Svar](#))

Å overleve som kristen....

Har som du vore skuffa i mange år over "menigheten". Men har etterkvart begynt å sjå at menigheten ikkje er ein organisme i seg sjølv men ei gruppe av høgst forskjellige individ med veldig mange behov. Det er umulig og umenneskelig å forlange at "den" som organisasjon skal klare å gi tilbake alt det du gjerne vil ha der som du skriv i bloggen din (eg har vore ute på same følelsemessige galeien så eg veit ka eg snakka om)

Er komt fram til følgende: Grunnlaget for alt det vi gjer som kristne, i eller utenfor menigheten, må komme frå Han der oppe. Spiren til arbeidet vårt, motivasjonen må ligge hos og komme frå han... Når den gjer det, vil vi få ein indre motivasjon som gjer oss meir uavhengige av tilbakemeldingar frå andre. Vi vil få ein indre drive som er sterkare enn evt. negative tilbakemeld. Det var denne driven profetane hadde og som fekk dei til å fortsette å forkynne høgst upopulære budskap (men så blei dei slitne, dei også då, innimellom!) men typisk nok fekk dei hjelp og støtte igjen ved å gå for seg sjølv og fekk meir el mindre førstehjelp frå Han der oppe.

Trur at det som trengs når ein har det som du kjenner på der, er nettopp det å komme litt for seg sjølv, legge fram for Gud

akkurat kor frustrert ein er, og høyre etter ka han seier om det. Kanskje det er ting ein skal slutte å gjere, andre ting ein må fokusere på?

lallefall står det at ein skal "elske sin neste som seg sjøl" og det betyr at ein faktisk må ta vare på seg sjøl for å kunne gi noke til andre.

Beklager hvis eg virker overlegen i denne kommentaren, dette er berre den erfaringa eg har gjort sjøl (personleg har eg irritert meg mykje over at "menigheten" ikkje stiller opp for meg som singel, men har oppdaga at denne irritasjonen min ikkje endrar nokenting.....) 😊 Lykke til!!

Mvh Lita

Lita - #2 - 06.10.2009 22:12 - (Svar)

Eg hadde visst meir på hjertet...

.. og ja, så er det fryktelig freistande å sjå på alle dei andre, og spørre seg sjøl som du gjer; koffor gjer ikkje dei det og det??? Koffor ser dei ikkje den einsomme? Koffor er det eg som må gjere alt? Koffor pratar dei ikkje med dei som fell utanfor? Koffor, koffor, koffor? Egentleg, kanskje ein ikkje kritiserer "menigheten", men går med ein stille anklage mot Gud, som tillet alt det her, og som ikkje "vekker opp" folk som ein syns absolutt burde blitt vekt opp!

Ja, eg kjenner meg veldig igjen, sjøl om eg ikkje har hatt betalt jobb i ein menighet kjenner eg meg igjen.

Det er berre det å seie, ting er ofte ikkje som dei burde vere. Og ka kan vi gjere med det?? Sannheita er, IKKJE SÅ VELDIG MYKJE. Og så kan det jo hende at eg sjøl sviktar, på eit område eg absolutt ikkje er klar over....

Det står noke i Skriften om at Gud lar ugraset vekse opp sammen med kveiten, og så skal han renske ut til slutt. Men inntil då, er det ikkje vår jobb å sortere ut. For hvis vi gjer det, kan vi komme til å "røske opp det gode kornet saman med ugraset". Viktig å huske på??

Trur ein må be masse om visdom... Kanskje ein skal gå ein annan stad? Eller kanskje ein er kalt til å vere nettopp der ein er, men i ein meir avslappa stilling? Og med meir tru til at Gud, Han ser, og kan klare å blåse ånda til live i folk OM dei vil det.

Det er berre det, at det hjelper ikkje å forlange meir av folk, enn dei maktar å gjere. Det hjelper heller ikkje å bli sint på folk, for at dei ikkje gjer det, som vi vil at dei skal gjere!

Det hjelper IKKJE!

Legg til kommentar

Navn

Email

Hjemmeside

Som svar på

Kommentar

Enclosing asterisks marks text as bold (*word*), underscore are made via `_word_`.
Standard emoticons like :-) and ;-) are converted to images.

To prevent automated Bots from commentspamming, please enter the string you see in the image below in the appropriate input box. Your comment will only be submitted if the strings match. Please ensure that your browser supports and accepts cookies, or your comment cannot be verified correctly.

Enter the string from the spam-prevention image above:

Husk opplysninger?

Abonnér på denne artikkelen

Legg til kommentar

Vis